

[Krag.]

den ikke forstod et Muk af det hele, ønskede at skabe Sensation, om sig.

Naar Regeringen i sin Tid gennemførte Foranstaltninger til Hindring af Dr. Goebbels Besøg i Studenterforeningen, angives Grunden at være den, at det ikke var uden Betænkelighed at lade en Politiker fra et stort Parti komme og blive udsat for alvorlige Overgreb eller Uroligheder. Tænk en Gang! Hindringerne stilledes op for Hr. Goebbels Skyld! Det maa jeg sige, det har jeg egentlig aldrig før forstaaet, men det er altsaa det, der er Tilfældet. Den højtærede Statsminister siger, at vi skal ikke optræde udfordrende overfor andre Landes politiske Partier. Nej, det skal man ikke. I øvrigt mener jeg, at Hr. Trotskis Besøg var en Udfordring, og jeg henstiller til den højtærede Statsminister, som altsaa forkynder dette Program overfor andre Landes politiske Partier, at han ogsaa bringer denne Grundsætning til Anvendelse overfor hjemlige politiske Partier. Det vilde være ret rart ved mange Lejligheder, men jeg spørger: Kunde nu Københavns Politi — og det kan maaske den højtærede Justitsminister give Oplysning om — hindre alvorlige Overgreb og Uroligheder i Forbindelse med Trotskis Besøg, hvorfor var det da umuligt, hvis Goebbels fik Lejlighed til at tale her? Det var det heller ikke, det er i Virkeligheden kun Forklaringer, som gaar udenom Kærnen, som er den, at Trotskis Indbydere er at ligne ved Kong Salomon og Goebbels ved Jørgen Hattemager, og der er som bekendt Forskel paa de to.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger om Silde- og Kulaffæren (Munterhed). Ja, denne Sag synes omgivet af en uigennemtrængelig Mystik, og jeg kan ikke sige andet end, at jeg har en almindelig Interesse for at faa mystiske Problemer opklaret. Derfor ønsker jeg at beskæftige mig med denne Sag, som i sin Udvikling er kommet til at gaa fuldstændig paa tværs af den Overenskomst med Hensyn til Kulproblemet, som var tilvejebragt ved Forhandlinger mellem den højtærede Handelsminister og Rigsdagens Valutaudvalg.

Denne Sag er sandelig mystisk for os alle, naturligvis undtagen nogle faa, der ved Besked — jeg ser et smilende Ansigt foran mig, rimeligvis Udtryk for: Du skulde bare vide, min Ven, hvad jeg ved! Der er naturligvis Folk, som ved Besked, og det er dem, jeg henvender mig til. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ved det, men jeg tvivler sandelig heller ikke om, at den højtærede Stats-

minister kunde give ganske anderledes fyldestgørende Oplysninger om denne Sag end dem, han fremførte, da han forleden Dag havde Ordet.

Da jeg i Fjor under Finanslovbehandlingen omtalte Andelselskabet „Isvirki“ paa Færøerne og Sildeekspeditionen, lød den højtærede Statsministers Forklaring paa, at Staten var uden enhver Interesse i Restbeholdningen af Sild, man ikke havde faaet solgt. Man paastod den Gang, at der var fuld Dispositionsfrihed med Hensyn til Salgsvilkaar og Salgssted, der var i det hele taget ikke nogen som helst Klausul paa de Tusinder Tønder Sild, der laa et eller andet Sted i Pakhus. Nu ved vi for længe siden, at det er urigtigt; det er uomstødeligt dokumenteret, saa det skal jeg ikke opholde mig ved. Man hævdede, at der ikke under nogen Form var ydet Garanti af Staten. Staten var ikke forpligtet paa nogen Maade, og i Henhold til den højtærede Statsministers Udtalelse forleden Dag var det altsaa rigtigt.

Juridisk set, rent formelt, talte den højtærede Statsminister antagelig Sandhed. Men nu erklærer han, at Staten var moralsk forpligtet. Ja, jeg vil sige dertil, at det var Staten i hvert Fald, og det vidste jeg, da jeg spurgte, højtærede Statsminister.... Ja, det er naturligvis ubehageligt at blive stillet overfor et saadant Spørgsmaal, saa det kan jo være ganske naturligt at gaa i Enrum for at overveje det ... (*Statsministeren* [Stauning]: Jeg er ikke gaaet i Enrum) Ja, det glæder mig at se den højtærede Statsminister igen ... (*Statsministeren* [Stauning]: Begynd nu ikke at blive morsom) Nej, det er ogsaa unødvendigt, denne Sag indbyder i og for sig heller ikke dertil, den indbyder til alt andet.

I hvert Fald, siger jeg, maa Staten være moralsk forpligtet, thi selvfølgelig indlød en privat Mand sig ikke finansielt saa dybt med dette risikable Foretagende, hvis han ikke vidste, at Staten var saa dybt interesseret, at den ikke kunde lade ham i Stikken, og det er jo heller ikke sket, og det burde ganske sikkert heller ikke være sket. Men saa er det, jeg siger: Hvorfor vil den højtærede Statsminister saa ikke klarlægge den Vej, der er fulgt for at undgaa at henvende sig til Bevillingsmyndighederne i den Anledning, hvad der jo havde været det naturlige om end maaske en Smule pinligt paa Baggrund af Erklæringen i Fjor. Jeg er naturligvis ganske enig med den højtærede Statsminister i, at det var uhyre behageligt og rart, om man kunde spare Pengene — vi har jo ikke saa mange af dem —, men det